

VILTUS SKOLOTĀJI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 2:1-22, Jāņa 8:34-36, Mat. 12:43-45, Jūdās 4-19, 1. Moz. 18:16-33.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņi sola tiem brīvību, bet paši ir iznīcības vergi, un tas, kas kādam zaudējis, kļūst tam par vergu.” (2. Pēt. 2:19)

Pirmajā vēstulē Pēteris ar lielām gana rūpēm centās iedrošināt lasītājus attiecībā uz vajāšanu radītājām briesmām. Lai gan mēs precīzi nezinām, par kāda veida vajāšanām viņš īpaši runāja, mēs zinām, ka draudze piedzīvoja šausmu pilnus pārbaudījumus, kad pagāniskā Romas impērija mēģināja iznīcināt augošo tautas kustību, ko sauca par “kristiešiem”.

Bet sātans uzsāka divējādus uzbrukumus. Pavisam noteikti vajāšanas no ārpuses – brutāla vardarbība – bija spēcīgs instruments. Bet draudze piedzīvoja vēl vienus draudus, kas varbūt pat bija bīstamāki nekā ārējas vajāšanas. Tie bija draudi no iekšpuses. Tieši tāpat kā jūdu tautai pagātnē bija darīšana ar viltus praviešiem, Jēzus sekotājiem Pētera dienās bija jātiek galā ar viltus skolotājiem, kas aizsāka “nemanāmi .. postošus novirzienus” (2. Pēt. 2:1) pašā draudzē. Pat vēl ļaunāk, Pēteris brīdināja, ka daudzi sekos šiem “iznīcinošajiem ceļiem” (2. Pēt. 2:2).

Kas bija dažas no šīm mācībām, no kā brīdināja Pēteris? Kā Pēteris reaģēja uz tām, un kādas mācības mēs varam paņemt sev no viņa brīdinājumiem šodien, kad mēs arī piedzīvojam draudus no iekšpuses?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. jūnijā.

Viltus pravieši un skolotāji

Dažreiz ir viegli idealizēt agrīno draudzi, domāt, ka tas bija liela miera un harmonijas laiks starp ticīgajiem.

Tā ir kļūda. Pat Jēzus dienās draudze piedzīvoja cīņas, bieži vien no iekšpuses (padomā par Jūdu). Kā parāda Jaunās Derības vēstules, daudzas problēmas nāca no viltus mācībām viņu vidū. Agrīnā draudze necīnījās tikai ar vajāšanām no ārpuses, bet arī ar iekšējām problēmām. Šajā vēstulē Pēteris risina dažus no šiem iekšējiem izaicinājumiem. Kas tie ir? "Arī viltus pravieši ir bijuši Dieva tautā, un tāpat arī starp jums būs viltus skolotāji, kas nemanāmi aizsāks postošus novirzienus, kas ved pazušānā, un noliegs Valdnieku, kas viņus ir izpircis. Tā viņi tuvinās sev drīzu pazušānu. Daudzi sekos viņu izlaidībai, un viņu dēļ patiesības ceļš tiks zaimots; alkātības dzīti, ar viltīgām runām viņi jūs izmantos savā labā; sods viņus kopš senlaikiem jau gaida, un viņu pazušāna nesauž." (2. Pēt. 2:1-3) Tas nepavisam neizklausās pēc liela miera un iekšējas saskaņas laikiem starp brāļiem un māsām, vai ne?

Izlasī 2. Pēt. 2:1-3, 10-22. No kā Pēteris šeit brīdina? Kādas viltus mācības draudzēs tika sludinātas? _____

2. Pēt. 2:1 visdrīzāk atklāj iemeslu, kāpēc Kungs iedvesmoja Pēteri rakstīt vēstuli. Viņš viņus brīdina, ka arī nākotnē būs viltus skolotāji, tieši tāpat kā bijuši viltus pravieši pagātnē. Pēteris raksta apsūdzību pret šiem skolotājiem, sākot ar "postošām ķecerībām" (2. Pēt. 2:1, NKJV), līdz pat cilvēku novešanai verdzībā (2. Pēt. 2:19) un arī daudziem citiem maldiem. No tā, ko viņš raksta, mēs varam redzēt, ka tās patiešām bija bīstamas mācības, kas izskaidro to, kāpēc viņš tik asi uz tām reaģēja. Pēteris neko nezināja par tādu ideju, ka mācība nav svarīga.

Pievērs uzmanību tam, cik asi Pēteris reaģē uz šīm viltus mācībām. Ko tas mums stāsta, cik svarīga ir patiesība? Kā mēs varam pasargāt sevi no jebkādiem mēģinājumiem ienest draudzē viltus mācību? _____

Brīvība Kristū?

"Tukši lielīdamies, viņi aizvilina miesas iekāres izlaidībā arī tos, kuri tik tikko izbēguši no tiem, kas dzīvo maldos." (2. Pēt. 2:18) No kā Pēteris brīdina šajā pantā? Ko viņš pasaka 2. Pēt. 2:19, kas palīdz izskaidrot viņa bažas? Cik svarīgs ir vārds "brīvība" 19. pantā? _____

Cik vien stingri iespējams, Pēteris savus lasītājus brīdina no viltus skolotājiem. 2. Pēt. 2:18-21 viņš brīdina, ka šie viltus skolotāji, apsolut brīvību, patiesībā iaved cilvēkus verdzībā.

Cik pamatīga evaņģēlija sagrozīšana! Brīvībai Kristū vajadzētu nozīmēt brīvību no grēka verdzības (Rom. 6:4-6). Jebkurš uzskats par brīvību Kristū, kas atstāj cilvēku grēka važās, ir maldi, no kuriem Pēteris brīdina. Lai gan Bībeles pētnieki ir diskutējuši, par kādu ķecerību viņš šeit runā, tā skaidri ir saistīta ar grēka jautājumu un to, ka cilvēks tam vergo.

Izlasi Jāņa 8:34-36. Kā Kristus vārdi šeit palīdz mums saprast, ko Pēteris saka?

Lai arī ko šie viltus skolotāji runāja, viņi vadīja savus upurus – cilvēkus, kas nesen bija atraduši Kungu Jēzu, – atpakaļ pie viņu grēcīgā dzīvesveida. Ir viegli iedomāties lētu žēlastības evaņģēliju, kas mazina ticīgo tiekšanos pēc šķīstuma un svētuma, ieslīgstot atpakaļ pasaules "iznīcībā" (2. Pēt. 2:19), no kuras tikko bija izbēguši. Nav brīnums, ka Pēteris tik asi un stingri uzstājās pret šīm mācībām un brīdināja, kādas būs sekas, ja tām sekos.

Kā tu saproti, kas ir brīvība Kristū? No kā Kristus ir atbrīvojis tevi? _____

Suns skrien atpakaļ pie saviem vēmekļiem

Izlasi 2. Pēt. 2:17-22 un Mat. 12:43-45. Kādas ir briesmas ticīgajiem atgriezties pie kādreizējā dzīvesveida? _____

Pēteris bija īpaši nobažījies par to ļaužu likteni, kurus viltus skolotāji ievilināja atpakaļ kādreizējos grēkos (2. Pēt. 2:18). Viltus skolotāji apsola brīvību, bet, kā norāda Pēteris, brīvība, ko viņi apsola, ir radikāli atšķirīga no tās brīvības, ko Jēzus apsolīja Saviem sekotājiem.

Ievēro, kādu spēcīgu brīdinājumu Pēteris izteica. Būtu bijis labāk "neiepazīt taisnības ceļu" (2. Pēt. 2:21), nekā zināt to un tad atgriezties atpakaļ pie vecās dzīves ceļiem.

Protams, tas nenozīmē, ka viņu gadījums bija bezcerīgs. Mēs visi zinām stāstus par tiem, kas ir novērsušies no Kunga un vēlāk ir atgriezušies. Un mēs zinām, ka Kungs ir ļoti priecīgs, kad cilvēki atkal atrod ceļu pie Viņa (sk. Lūk. 15:11-32). Tas nozīmē tikai to, ka novēršanās ir ļoti bīstams ceļš, un tas arī nav patīkams. "Suns skrien atpakaļ pie saviem vēmekļiem" ir ļoti skarbs un rupjš izteiksmes veids, bet tieši tā Pēteris ilustrē savu domu.

Varbūt Jēzus vārdu atbalsojums 2. Pēt. 2:20 ir ar nolūku (sk. Mat. 12:45, Lūk. 11:26). Jēzus stāsta līdzību par cilvēku, kas ir atbrīvots no nešķīsta gara. Gars ceļo bez savas vietas un tad atgriežas, lai redzētu "savu mājokli, no kura izgāju" (Mat. 12:44). Viņš atgriežas un atrod to tukšu un sakārtotu. Tad viņš atkal tajā sāk dzīvot, bet sev līdzī atnes dažādus citus garus, kas ir vēl ļaunāki par viņu pašu. Kā Jēzus saka, "pēc tam ar tādu cilvēku top sliktāk, nekā papriekšu bija" (Mat. 12:45, RV). Briesmas, ko Jēzus ilustrē un apraksta arī Pēteris, ir reālas. Jaunajam ticīgajam ir jāpārlicinās, ka Gars aizvieto to, kas kādreiz ir pārvaldījis viņa dzīvi. Ja iesaistīšanās draudzes dzīvē un jaunās ticības līdzdalīšana neaizstāj agrākās laicīgās aktivitātes, tad ir ļoti viegli atgriezties vecajos ceļos.

Kā mēs kā draudzes ģimene varam labāk "pabarot" un apmācīt visus savus locekļus, īpaši jaunus? _____

Pēteris un Jūda

Daudzi ir ievērojuši, ka Jūdas vēstules 4.–19. pants lielā mērā atbalso 2. Pēt. 2:1–3:7 vēsti. Kad vien Raksti atkārto kādu vēsti, mums vajadzētu apzināties, ka Dievs grib mums pateikt kaut ko svarīgu. Šajos līdzīgajos pantos Pēteris un Jūda vēlas pievērst mūsu uzmanību svarīgai patiesībai: Dievs kontrolē Jauno cilvēku likteni. Gan Pēteris, gan Jūda atstāj mūs ar pārliecību, ka Dievs cieši kontrolē Jauno. Vai tā būtu netaisnīga cilvēce vai kritušie eņģeļi, Dievs ir īpaši atzīmējis viņu Jaunumu un ir ielānojis sodu tiesas dienā (2. Pēt. 2:9, 17; Jūdas 6).

Izlasi 2. Pēt. 2:1–3:7 un Jūdas 4-19. Kādus piemērus Dieva atriebībai pagātnē Pēteris un Jūda piemin, lai norādītu uz faktu, ka Dievs risinās grēka jautājumu?

Pēteris un Jūda min trīs piemērus Dieva atriebībai pagātnē. Tie ir senās pasaules iznīcināšana plūdos, Sodomas un Gomoras sadedzināšana un tumsas eņģeļu ieslēgšana važās līdz iznīcības dienai (2. Pēt. 2:4-6; 3:7; Jūdas 6, 7). Visām šīm epizodēm kopīga ir ieilgusi beigu sajūta. Lai gan Raksti daudz runā par Dieva žēlastību, Dieva taisnībai arī ir svarīga loma grēka pilnīgā iznīcināšanā.

Kādi grēki izraisīja tik smagu sodu? Starp tiem ir iepazīstināšana ar iznīcinošiem ceļiem, autoritāšu nicināšana, novešana verdzībā, Dieva žēlastības nomaiņa pret izlaidību, Jēzus Kristus kā Valdnieka un Kunga noliegšana, savas miesas sagānīšana, tukšu, lielīgu vārdu runāšana un neslavas celšana (2. Pēt. 2:1, 10, 19, Jūdas 4, Jūdas 8, 2. Pēt. 2:18, Jūdas 10).

Interesanti, ka šie apraksti neiekļauj vardarbīgu rīcību un citas Jaunas negēlības, kas bieži mūs aizvairo. Tā vietā ir aprakstīti viltīgāki grēki, kam ir viena kopīga īpašība. Tie ir grēki, kas reizēm tiek attaisnoti draudzes iekšienē. Šim faktam vajadzētu likt mums saprast, cik liela ir vajadzība pēc nopietnas nožēlas un reformācijas draudzē.

Izlasi 2. Pēt. 2:12 un Jūdas 10. Šeit Pēteris un Jūda apraksta tos, kas piedzīvo iznīcību, kā tādus, kas degradējušies līdz "bezprātīgu" (2. Pēt. 2:12), mēmu, instinktu vadītu dzīvnieku līmenim (Jūdas 10). Kā šo aprakstu var salīdzināt ar cilvēci, ko Dievs radīja iesākumā, un ko tu vari darīt, lai tas nenotiktu tavā dzīvē?

Citas mācības no Vecās Derības

Izlasi 2. Pēt. 2:6-16. Kādus piemērus Pēteris vēl izmanto, lai izteiktu brīdinājumu par to, pie kā novedīs Jaunums? _____

Pirmā atsaucē uz Sodomu Bībelē ir 1. Moz. 13:12, 13. Lats un Ābrahāms nolēma iet katrs uz savu pusi "finansālu" apsvērumu dēļ. Lats izvēlējās Jardānas ieleju un "slēja savas teltis līdz Sodomai" (1. Moz. 13:12). Tad Bībele ziņo: "Sodomas vīri bija jauni un ļoti grēkoja pret Kungu." (1. Moz. 13:13) Vēlāk, kad Dievs brīdināja Ābrahāmu, ka Viņš plāno iznīcināt Sodomu, Ābrahāms vienojās ar Dievu, ka Viņš to neiznīcinās, ja tajā atradīs 10 taisnu cilvēku (1. Moz. 18:16-33). Neiespējamība atrast pat tik daudz taisnu cilvēku Sodomā pietiekami nodemonstrēta ar to, kas notika ar vēstnešiem, kurus sūtīja pie Lata. Pilsēta tika iznīcināta, izglābās tikai Lats un viņa divas meitas (1. Moz. 19:12-25).

Pēteris no šī stāsta smeļas divas mācības. Pirmā – abas pilsētas ir paraugs tam, kāds sods nāks pār bezdievīgajiem (2. Pēt. 2:6). Otrkārt, tas parāda, ka Kungs zina, kā izglābt taisnos no pārbaudījuma (2. Pēt. 2:7-9). Tad Pēteris atzīmē dažas Sodomā un Gomorā bojāgājušo rakstura īpašības: viņi izdabāja savas miesas samaitātājām kārbām, nicināja autoritātes, bija pārdroši un nepaklausīgi un nevilcinājās apsūdzēt eņģeļus (2. Pēt. 2:10, 11). Šis raksturojums ir līdzīgs tam, kā Pēteris aprakstījis viltus skolotājus un viņu sekotājus.

Stāsts par Bileāmu atrodams 4. Moz. 22:1-24:25. Viņu bija nolīdzis Balaks, Moāba ķēniņš, lai nolādētu israēliešus. Sākumā viņš to negribēja, bet beigās, kad viņam piedāvāja lielāku naudas summu, viņš piekrita (4. Moz. 22:7-21). Ceļā viņu apstādināja "Kunga eņģelis", un viņš tika izglābts no nāves tikai tāpēc, ka ēzelis nogriezās no ceļa. Par to Bileāms sīta savu ēzeli un saprata kļūdu tikai tad, kad viņa acis tika atvērtas un arī viņš ieraudzīja "Kunga eņģeli" (4. Moz. 23:3-24:24).

Pēteris izmanto Bileāmu kā uzskates līdzekli cilvēkiem, kurus vilina laulības pārkāpšana un mantkāriba (2. Pēt. 2:14, 15). Tādi cilvēki ir kā Bileāms – viņi ir atstājuši ceļu, pa kuru viņiem bija jāiet.

Padomā par visu, kas mums ir dots gan Bībelē, gan E. Vaitas rakstos. Kāpēc mēs kā septītās dienas adventisti nekad nevaram teikt, ka neesam brīdināti?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs tik bieži dzirdam kristiešus runājam par "brīvību Kristū". Un, protams, šis ir pārdomu vērts jautājums. Būt brīviem no likuma nosodījuma un drošiem par glābšanu, pateicoties tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā un nevis mūsu pašu darbu dēļ, patiešām nozīmē būt brīviem. Mārtiņa Lutera stāsts un verdzība, ko viņš pārcieta, pirms izprata žēlastību, ir izcils piemērs tam, ko šī brīvība nozīmē. Tomēr, kā mēs redzam Pētera vēstulē, šī brīnišķīgā patiesība var tikt sagrozīta. "Lielā patiesība par mūsu pilnīgo atkarību glābšanas jautājumā no Kristus ir tuva pašpaļāvības maldiem. Daudzi uzskata, ka brīvība Kristū ir dzīve bez likuma. Un tāpēc, ka Kristus nāca, lai atbrīvotu mūs no likuma nosodījuma, daudzi paziņo, ka pats likums ir atcelts un ka tie, kas to ievēro, ir atkrituši no žēlastības. Tāpēc, ka patiesība un maldi šķiet tik līdzīgi, prāti, kas nav Svētā Gara vadīti, tiks mudināti pieņemt maldus un tādējādi iekritīs sātana maldus varā. Vadot ļaudis pieņemt maldus kā patiesību, sātans panāk sev cieņu protestantu vidū." (E. Vaita "Christ Triumphant" 324. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā 2. Pēt. 2:19, ko Pēteris saka par viltus mācību sekām. Kāpēc mums ir jābūt pārliecinātiem, ka esam apguvuši svarīgās patiesības, kam mēs ticam? Cik svarīgi ir tas, ka mēs visi vienojamies par to, kam mēs ticam? Kad kļūst "bīstami" turēties pie idejām, kuras neatbalsta mūsu ticības biedri?

2. Kādu spēcīgu valodu Pēteris izmanto jautājumā par sodu un tiesu? "[..] tuvinās sev drīzu pazušanu" (2. Pēt. 2:1); "[..] iznīcinādami viņi arī paši sevi iznīcina" (2. Pēt. 2:12); "[..] pataupīt līdz tiesas dienai, lai sodītu" (2. Pēt. 2:9); "[..] viņu pazušana nesnauž" (2. Pēt. 2:3). Ko šie panti mums stāsta ne tikai par tiesas realitāti, bet arī par to, cik stingri Dievs nosoda tos, kas ievēd Viņa ļaudis maldos?

3. Ko tavuprāt nozīmē fakts, ka tie, kas runā par "brīvību Kristū", to īsteno nevis likuma kontekstā vispārīgi (lai gan daži to dara), bet ceturtā baušļa sabata ievērošanas sakarā? Kā šis arguments var mums palīdzēt ieraudzīt vēl vienu veidu, kā var tikt sagrozīta "brīvība Kristū"?